

FIRE FOLKELIGE MELODIER

178

I

Lær mig, nat - tens stjer - ne, at ly - de fast og

gær - ne, ej at vi - ge fra den vej, Him - lens gud til - mål - te

4

8 mig! Lær mig, nat - tens stjer - - - ne.

1. Lær mig, nattens stjerne,
at lyde fast og gerne,
ej at vige fra den vej,
Himlens gud tilmålte mig!
Læg mig, nattens stjerne.
2. Lær mig, markens blomster,
at bide på min sommer,
midt i verdens dybe vé
at spire under vintersne!
Lær mig, markens blomster.
3. Lær mig, gølge hede,
du brune lærkerede,
nøjet med en fattig høst
at huse sangen ved mit bryst!
Lær mig, gølge hede!

4. Havets bølgehære,
lær mig mit åg at bære,
og som I, når sol går ned,
at spejle lidt af himlens fred!
Lær mig, bølgehære!
5. Lær mig, grønne lunde,
at skygge, om jeg kunde,
hver, som kommer mig forbi,
ven og fjende på min sti!
Lær mig, grønne lunde!
6. Sol i aftensvale!
lær mig den kunst at dale,
kun mod nattens dyb at gå
for nyfødt atter at opstå!
Lær mig, sol, at dale!

Christian Richardt

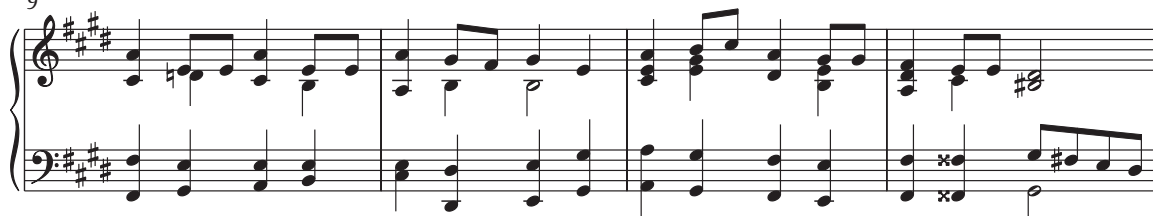
San-gen har lys-ning, og der-for den gy - der o - ver dit ar-bejd for - kla - rel-sens skin.



5 San-gen har var-me, og der-for den bry - der stiv-hed og frost, så det tør i dit sind.



9 San-gen har e - vig-hed, der-for den sky - der for-tid og frem-tid i hob for dit syn,



13 ån - der u - en - de-lig at - træ og fly - der bort i et lys - hav af længs-ler og lyn.



1. Sangen har lysning, og derfor den gyder
over dit arbejde forklarelsens skin.
Sangen har varme, og derfor den bryder
stivhed og frost, så det tør i dit sind.
Sangen har evighed, derfor den skyder
fortid og fremtid i hob for dit syn,
ånder uendelig attrå og flyder
bort i et lyshav af længsler og lyn.

2. Sangen forener, idet den fortøner
mislyd og tvivl på sin strålende gang;
sangen forener, idet den forsoner
kamplystne kræfter i samstemmig trang:
trangen til skønhed, til dåd, til det rene!
nogle kan gå på den lyslange bro
højere, højere, frem til det ene,
som ikke åbnes for andet end tro.

3. Fortidens længsler i fortidens sange
kaster vemodig en aftenrød glans;
samtidens længsler i toner vi fange
ind for en eftertids sjæfulde sans;
slægternes ungdom i sangen har møde,
tumler en stund i de tonende ord,
– fler end vi aner, ja, ånder af døde
vugges i kvæld i vort festlige kor.

Bjørnstjerne Bjørnson

BIDRAG TIL
'TILLÆG TIL FOLKEHØJSKOLENS MELODIBOG'

196 ► 178

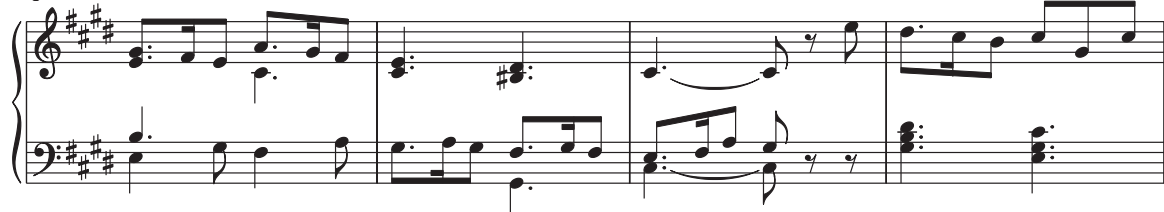
197 ► 179

198

Hvad syn - ger du om så højt i det blå? hvem gæl - der din vi - se? vil



4 sne - en du pri - se og vis - ne strå? har so - len dig kal-det? den



8 skin - ner så kold, og sko - ven er skal-det, og mar - - ken gold.



1. Hvad synger du om
så højt i det blå?
hvem gælder din vise?
vil sneen du prise
og visne strå?
har solen dig kaldet?
den skinner så kold,
og skoven er skaldet,
og marken gold.

2. "Jeg stiger så højt,
jeg skuer så vidt,
jeg ser, at den kommer,
den liflige sommer,
med snare skridt.
Alt hører jeg vågne
den rislende bæk,
det døde og dovne
da flyr med skræk.

3. Jeg skuer så langt,
jeg synger så frit
om tågen, der lettes,
om engen, der spættes
med rødt og hvidt,
om snekken, der danser,
om sæden, der gror,
om glæden, der kranser
den danske jord.”
4. Hvad drømmer du om
så højt i det blå?
Mon glæden kan trives,
hvor ørnene rives
om fugle små?
kan marken os trøste
og bugnende træ’r,
når fjender skal høste
det guld, de bær’?
5. “Jeg stiger så højt,
jeg skuer så vidt,
bag tågen der omme
jeg øjner det komme
med snare skridt;
alt hører jeg vågne,
hvad slumred så fast,
det døde og dovne
da flyr i hast.
6. Jeg stiger så højt,
jeg skuer med lyst,
at fædrenes minde
sit tempel kan finde
i barnets bryst,
at sagnet i hytte
får vinger igen,
og drenge, der lytte,
går ud som mænd.
7. Jeg skuer så langt,
jeg synger så fro
om vælden, der glipper,
om duen, der slipper
af ørnens klo,
om freden, der kommer
med stordåd og sang,
om sol og skærsommer
i Danevang.”

Jens Christian Hostrup

Da - ne-vang med grøn - ne bred ved den blan - ke vo - ve!

5 i dit skød er kær - lig - hed, fred i di - ne sko - ve.

9 Fug - len syn - ger højt i sky, o - ver kæm - pe - hø - je; men i da - len

14 smi - ler bly vår - vi - o - lens ø - - je.

1. Danevang med grønne bred
ved den blanke vove!
i dit skød er kærlighed,
fred i dine skove.
Fuglen synger højt i sky,
over kæmpehøje;
men i dalen smiler bly
vårviolens øje.

2. Danevang! din blomsterarm
fædrene omslynged;
kærlig gløder sønnens barm,
hvor hans vugge gynged.
I de danske fædres spor,
under egeskygger,
dér, hvor troskabsfuglen bor,
enigheden bygger.

3. Én er fader for os her!
Vi har fælles moder:
Danmark er vor moder kær,
Danmarks søn vor broder!
Som ét hjerte, favn i favn,
broderfolket flamme!
Juble højt dit fadernavn,
gamle skjoldungstamme!

B.S. Ingemann

Nu skal det å - ben - ba - res, at gam - mel kær - lig - hed i

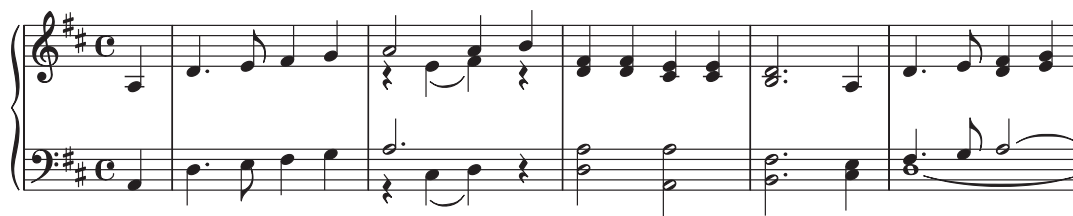
5 hver en skærs-ild kla - res og er for rust i fred; for le - ven - de og

10 dø - de kan da - ners hjær - ter blø - de, men is - ne kan de ej!

1. Nu skal det åbenbares,
at gammel kærlighed
i hver en skærsild klares
og er for rust i fred;
for levende og døde
kan daners hjerte bløde,
men isne kan de ej!
2. End lever kærligheden,
som aldrig skal forgå,
men klare sig her neden,
til livet at forstå,
til klart *ham* at begribe,
der evig er i live,
som kærligheden selv!
3. Så er da ikke brustet
"fuldkommenhedens bånd",
vor kæde er ej rustet,
den bryder ingen hånd,
men af hvert led udspringer
en blomst med fuglevinger
til gyldenårets krans!
4. Ja, kæden af kærminde
man sagtens prise tør:
jo stærkere den binder,
des friere den gør,
jo længer den må vare,
des mindre står den fare,
des gyldnere den bli'r!
5. Man længe nok må sige,
at kærlighed er blind,
det bli'r dog lysets rige,
hvor ret den strømmer ind,
og *han* har aldrig levet,
som klog på det er blevet,
han først ej havde kær!
6. Fra Arilds tid her inde
vi elsked "liv og fred",
og hos vor danekvinde
vi elsked kærlighed,
så, er *den* livets gåde,
den sikkert bedst vil råde
fuldvoksne danemænd.

N.F.S. Grundtvig

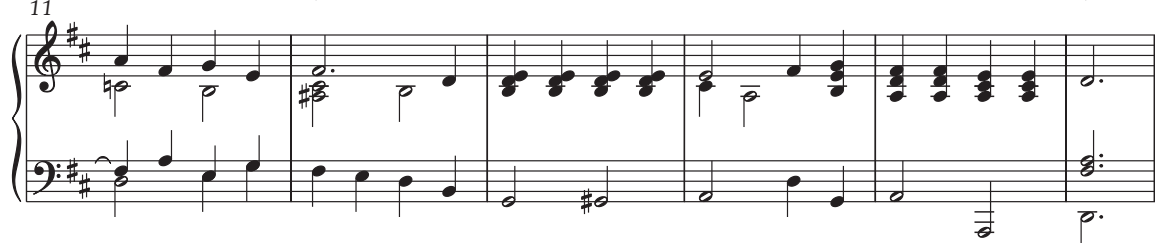
Hvem sid - der der bag skær - men med klu-de om sin hånd, med læ - der-lap for



6 ø - jet og om sin sko et bånd, det er så-mænd Jens vej - mand, der



11 af sin su - re nød med ham-ren må for - vand - le de hår-de sten til brød.



- | | |
|---|---|
| <p>1. Hvem sidder der bag skærmen
med klude om sin hånd,
med læderlap for øjet
og om sin sko et bånd,
det er såmænd Jens vejmand,
der af sin sure nød
med hamren må forvandle
de hårde sten til brød.</p> | <p>4. Og vender du tilbage
i byger og i blæst,
mens aftenstjernen skælver
af kulde i sydvest,
og klingerammerslaget
bag vognen ganske nær, -
det er såmænd Jens vejmand,
som endnu sidder dér.</p> |
| <p>2. Og vågner du en morgen
i allerførste gry
og hører hamren klinge
påny, påny, påny,
det er såmænd Jens vejmand
på sine gamle ben,
som hugger vilde gnister
af morgenvåde sten.</p> | <p>5. Så jævned han for andre
den vanskelige vej,
men da det led mod julen,
da sagde armen nej;
det var såmænd Jens vejmand,
han tabte ham'ren brat,
de bar ham over heden
en kold decembernat.</p> |
| <p>3. Og ager du til staden
bag bondens fede spand,
og møder du en olding,
hvis øje står i vand, -
det er såmænd Jens vejmand
med halm om ben og knæ,
der næppe ved at finde
mod frosten mer et læ.</p> | <p>6. Der står på kirkegården
et gammelt frønnet bræt;
det hælder slemt til siden,
og malingen er slet.
Det er såmænd Jens vejmands.
Hans liv var fuldt af sten,
men på hans grav - i døden,
man gav ham aldrig én.</p> |

Jeppe Aakjær

Vi næv - ner et navn, - straks sy - der der mod os i

3 korn - ag - res guld, det le - ger i sko - ge, det lug - ter af muld. Sol

6 dir - rer om da - gen, dugg dri - ver om kvæld, det su - ser i fjeld.

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag. Trykt med tilladelse.

1. Vi nævner et navn, -
straks syder der mod os
i kornagres guld,
det leger i skoge,
det lugter af muld.
Sol dirrer om dagen,
dugg driver om kvæld,
det suser i fjeld.

2. Vi nævner et navn, -
det bryder imod os
med livet fra sjø,
med hvalbrug og fugle
og både rundt ø.
Der ropes og svares
med langvejs lyd
- en verden af fryd!

3. Vi nævner et navn, -
da blandes i lyden
af sydende korn
og hvalbrug og fugle
en vagtmands horn.
Selv verden stod ofte
med lyttende blik,
når horn-tonen gik.

Knut Hamsun

Ha - vet om - kring Dan - mark, vort mo - der - li - ge hav,

3 blåt som vo - re øj - ne og blidt som vo - re drøm - me,

5 - min - de - ri - ge strøm - me, som stry - ger mildt mod kyst. -

7 Læng - sel har du lagt i vort bryst! Vi van - drer din vej, vi

10 ly - der din lov; vi plø - jer di - ne en - ge med kø - lens ran - ke plov. Du

13 vug - ger os i ver - den, så vi - de som vi vil. - Dig

15 el - sker vi, o hav, og dig vi hø - rer til!

1. Havet omkring Danmark, vort moderlige hav,
blåt som vore øjne og blidt som vore drømme,
– minderige strømme,
som stryger mildt mod kyst. –
Længsel har du lagt i vort bryst!
Vi vandrer din vej, vi lyder din lov;
vi pløjer dine enge med kølens ranke plov.
Du vugger os i verden, så vide som vi vil. –
Dig elsker vi, o hav, og dig vi hører til!

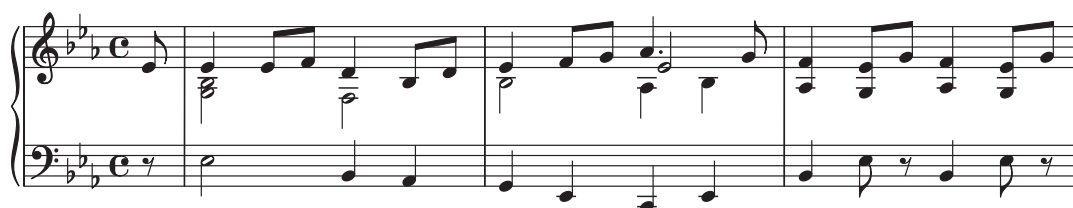
2. Havet omkring Danmark, vort moderlige hav,
gråt som vore vilkår og grønt som vore løfter,
– skumbesatte kyster,
som kløver ø fra ø, –
dåddfuldt har du lært os at dø!
Vi vandrer din vej, vi lyder din lov,
vi pløjer dine enge med kølens ranke plov.
Du vugger os i verden, så vide som vi vil. –
Dig elsker vi, o hav, og dig vi hører til!

3. Havet omkring Danmark, du moderlige hav,
stridt som vore viljer og stolt som vore sejre,
– brynjeklædte lejre,
som larmer under strand. –
Hæder skal vi høste vort land!
Vi vandrer din vej, vi lyder din lov,
vi pløjer dine enge med kølens ranke plov.
Du vugger os i verden, så vide som vi vil. –
Dig elsker vi, o hav, og dig vi hører til!

L.C. Nielsen

204

Vi slet - ter-nes søn - ner har drøm - me i sind, de våg - ner og bli - ver til



4 san - ge, de sti - ger af som - mer-nat - tā - ger-nes spind, som



Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

7 lær - ker - ne fly - ver af van - ge. De bri - ster af læng - sel en

10 dag i a - pril, som kro - kus og blå hy - a - cin - - ther, de

13 bry - der som vår - so - lens sej - ren - de smil i - gen - nem den smel - ten - de vin - ter.

1. Vi sletternes sønner har drømme i sind,
de vågner og bliver til sange,
de stiger af sommernattågenes spind,
som lærkerne flyver af vange.
De brister af længsel en dag i april,
som krokus og blå hyacinther,
de bryder som vårsolens sejrende smil
igennem den smeltende vinter.
2. Så sejler de over det duftende land,
hvor vårsolen pibler af jorden,
og hilser med jubel bag skovenes rand
den blinkende stribe af fjorden
og skælver i forårets fløjtende lyd,
som triller fra haver og lunde,
og stjæler letsindigt forventningens fryd
fra løndomsfuldt smilende munde.
3. Og segner blandt blomster i majnattens favn,
som brister på skrænter og grene,
og hvisker i duggen den elskedes navn,
du rene, du eneste ene.
Det er ikke morgen, det er ikke nat,
sært tankerne vildes i tågen,
højt hamrer et hjerte, og fjernt i sit krat
er sommernatsangeren vågen.
4. Hr. Oluf red over elverbros
i midsommernatten den hvide,
da snubled hans gang på fire guldske. –
Hr. Oluf, hvorhen vil I ride?
Hvorhen vil I ride før morgenens skær,
og hvor er I fostret og båret,
og hvem har I diet, og hvem har I kær,
hvor blev eders kjortel skåret?
5. O, trolddom i sommernattågenes spind!
O, minder, som kogler og frister!
Vi sletternes sønner har drømme i sind,
og ved ikke selv, når de brister.
De ligger og venter forløsningens stund
og længes at blive til sange,
som lærker i kløvermarktuernes bund,
før dagningen lyser i vange.

Ludvig Holstein

Der duk - ker af di - sen min fæd - re - ne jord med



3 å - ser og ag - re og eng; med ryg - gen mod syd og med



6 tå - en mod nord, den red - te bag san - der sin seng; dog



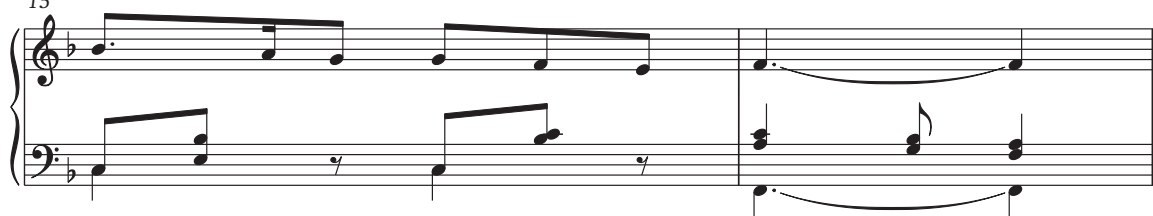
9 ej for at so - ve ret - fær - di - ges søvn, ti sjæl - dent er lan - det i



12 ro, men stor - me - ne går og bræn - din - gen slår på



15 kys - - ten med djær - ve - ste kno.



1. Der dukker af disen min fædrene jord
med åser og agre og eng;
med ryggen mod syd og med tåen mod nord,
den redte bag sander sin seng;
dog ej for at sove retfærdiges søvn,
ti sjældent er landet i ro,
men stormene går
og brændingen slår
på kysten med djærveste kno.
2. Der ruller de bække så tungt gennem dal,
langmodigt ta'r åen imod
og skrider til havs i en sindig spiral,
forinden den drev det til flod.
Men hvor den kan glitre en sensommerkvæld,
når laksen går op mod dens strøm,
når siv og når flæg,
får duggstænk i skæg,
og dagen går bort som en drøm.
3. De bredeste enge, jeg nogentid så,
her duger det mossede svær;
blankhornede hovder på ravgullig tå
går rundt i de knortede kær.
Her vokser sig plågen så trind om sin lænd
i højengens vældende saft;
så rød er dens lød,
dens mule så blød,
dens koder de fjedrer af kraft.
4. Og ræven han slikker bag diget sit ben
og soler sin syndige krop;
og haren hun snuser til agerens sten
og gør over stubrene hop;
og odderen plumper i favnedybt høl,
for jæger og hund i behold,
men hjejernes hær,
den flokker sig dér,
hvor hugormen lurar i knold.
5. Mørkt stiger en høj over kornhavet op,
med blåbær og lyng er den klædt;
blandt risenes ranker en lærke med top
sig gynger og kvidrer så spædt.
Det bølgler af rug imod kimingens rand,
i dale, på banker den står,
får runding og form
i godtvejr og storm
som barnet, mens gængerne går.
6. Det lufter i lyng, og det ringler i rug,
det sprager i agrene strå;
højt skyerne drejer den dampspændte bug
og skygger en stund for det blå.
Vildt bierne tørner om husmandens gavl
mod kuben bag grønkål og løg.
I udflyttergård
mod porthjaldet slår
et ekko af rimmende øg.
7. Her lå der engang på en spergelgrøn toft
et hjem med sin skorsten på hæld.
Det havde en enkelt rad pølser på loft,
men ellers kun armod og gæld.
Dog havde det svaler bag forstuedør
og blomster om sokkel og syld
og malurt på væg,
og hønen la' æg
i skjul af den krogede hyld.
8. Der sad hun og spelted min bøjede mor,
ind under den bjælke så lang
og delte sit bryst mellem mig og min bror,
imens så vemodig hun sang.
Nu ligger hun hist under stendigets hæld
i krogen, hvor valmuer står;
gør verden fortræd,
tog sorgen min fred, –
så sagte med lågen jeg går.
9. Hvad var vel i verden det fattige liv
med al dets fortærende tant,
om ikke en plet med en dal og lidt siv
vort hjerte i skælvinger bandt!
Om ikke vi drog fra det yderste hav
for bøjet og rynket at stå
og høre de kluk,
de mindernes suk
fra bækken, vi kyssed som små!
10. Velsignede land, hvor i stormvejret bor
et folk, som er øvet i savn,
jeg ejed vel aldrig et gran af din jord,
som hjemløs jeg kvitted min stav.
Du rakte mig ud fra dit stenede krat
en høstnat så kroget en stav.
Når staven er brudt
og livsgangen slut
kanske du da skænker en grav.

Jeppe Aakjær

Kan I mær - ke, det lys - ner af sol - skin i sin - det, kan I

3 se, at det glø - der i tan - ker og ord, at vi sam - les i hå - bet og

6 mø - des i min - det, vi børn af én stam - me, vi søn - ner af Nord!

1. Kan I mærke, det lysner af solskin i sindet,
kan I se, at det gløder i tanker og ord,
at vi samles i håbet og mødes i mindet,
vi børn af én stamme, vi sønner af Nord!
2. Se de trækker i flok disse sagnrige svaner,
som sang vore drømme over våben og plov,
over Danmarks sletter og Islands vulkaner
og Norges højfjeld og Sveriges skov.
3. Kan vi vinde påny, hvad vi tabte i tiden,
når vi svækket vor styrke og spildte vort blod?
Kan vi glemme, vi mødtes som fjender i striden?
Kan vi dræbe den nidhogg, som gnaved vor rod?
4. Ja, vi kan, hvis vi vil, og der kommer de dage,
da vi mødes som brødre og glemmer vor strid;
og vor længsel bli'r dåd, – og vi vinder tilbage
denne drøm fra Knud Lavards og Margrets tid.
5. Denne drøm om at sejre og stå blandt de første
og rankes mod himlen med vårfriske skud
ved at samle den kraft, der kan magte det største,
hos de folk, som fik tonen som gave fra Gud.
6. Ja, det jubler som glødende solskin i sindet,
for jeg ser, at det spirer i tanker og ord,
at vi samles i håbet og mødes i mindet,
vi børn af én stamme, vi sønner af Nord!

Jonas Gudlaugsson

Fry - de - ligt med ju - bel - kor hil - ses vå - rens kom - me, sva - len mel - der

6 trindt på jord: "Fro - stens tid er om - me!" Land og hav og lun - dens træ'r her - ligt pry - des

12 fjernt og nær, - ny - e skab - nings - un - der! ny - e skab - nings - un - der! Kraft på - ny vort

18 le - gem får, lægt er nu vort hjer - te - sår i de gla - de stun - der.

1. Frydeligt med jubelkor
hilses vårens komme,
svalen melder trindt på jord:
"Frostens tid er omme!"
Land og hav og lundens træ'r
herligt prydes fjernt og nær,
- nye skabnings-under!
Kraft på ny vort legem får,
lægt er nu vort hjertesår
i de glade stunder.

2. Jordens rige blomsterpragt,
skovens grønne smykke,
fuglesangens tryllemagt
fylder os med lykke;
havets storme raser ud,
luften hærges ej af slud,
duggens perler rene
samler solens stråleglans
i en dejlig perlekrans
rundt på græs og grene.

3. Hvor dog Gud er god og viis!
hvor er verden fager!
Hvor dog alt til herrens pris
ånd og tanke drager!
Han har stort og småt på jord,
urten, som på marken gror,
form og farve givet.
Efter nat vi dagen nu
hilse vil med frejdig hu,
takke Gud for livet!

Morten Børup

Vin-den er så fø - je - lig, og bå - den er klar, ver-den så for -

6 nø - je - lig, når blot man ret den ta'r; blot du ej ta'r bril - ler på, og

11 sær - lig ej de mør - ke - grå, men ser med so - lens øj - ne, så smi - ler sø - en

16 him - mel - blå, og du kan næ - sten ej for - stå, at klit - ter - ne kan væ - re så nøg - ne.

1. Vinden er så føjelig,
og båden er klar,
verden så fornøjelig,
når blot man ret den ta'r;
blot du ej ta'r briller på,
og særlig ej de mørkegrå,
men ser med solens øjne,
så smiler søen himmelblå,
og du kan næsten ej forstå,
at klitterne kan være så nøgne.

2. Søen gør så sære sving,
er sorgløs og kåd,
den slår i stykker mange ting,
men dertil har den råd.
Søen er en jungmand kæk,
han hiver al sin hyre væk,
han har ej lært at spare;
hans liv er op og ned i træk,
hvorfor da stuve under dæk,
hvad der dog ej evindeligt kan vare?

3. Hop da sorgløs, gode båd,
ad søvejen hen;
bliver næsen også våd,
den tørres nok igen.
Bølgen krummer nu sin krop
og løfter på sin skulder op
den sol, som lå begravet.
Vi sætter stagen i sin strop
og hejser sejlet højt i top,
og løber så – godmorgen! – ud på havet.

Holger Drachmann

209

Mit hjem, hvor mi - ne fæd - res fjed gi'r gen - lyd ud fra svund - ne

4 da - ge, hvor nu - tids - ti - men kun er ledd i

7 kæ - den, som går did til - ba - - ge! Mit hjem, hvor slæg - tens

10 sjæ - le - guld jeg fik i arv med mar - kens muld!

1. Mit hjem, hvor mine fædres fjed
gi'r genlyd ud fra svundne dage,
hvor nutidstimen kun er ledd
i kæden, som går did tilbage!
Mit hjem, hvor slægtens sjæleguld
jeg fik i arv med markens muld!

2. Mit hjem, hvor lyset falder blødt
og trænger skyggerne tilbage,
hvor alt det gamle nag er dødt,
som fødtes i de onde dage,
hvor suk fra hundredårig tvang
er tonet ud i frihedssang.

3. Mit hjem, et af de tusind hjem,
hvor danske bønder bor og bygger,
hvor solen lyser stærkest frem
på baggrund af de dybe skygger.
Mit hjem! Jeg synger til din pris,
du er på jord mit paradisi!

Peder Rasmussen Møller

210

Der er en gam - mel røn - ne her u - den-for vor by, den

3 mær - ke-lig - ste plet der er at fin - de, der står de gam - le el - le og

6 pi - le i bry', det spi - rer bå - de u - de og in - de. Ja

9 væg - gen hun er kli - net, og ta - get det er bødt, men in - tet an - det sted er så vel -

12 sig - net og så sødt, og en - ten du kan se det el - ler ej, så må du tro, de

15 præg - tig-ste pa-lad - ser er kun rin - ge der - i-mod... for mig da.

1. Der er en gammel rønne her udenfor vor by,
den mærkeligste plet der er at finde,
der står de gamle elle og pile i bry',
det spirer både ude og inde.
Ja væggen hun er klinet, og taget det er bødt,
men intet andet sted er så velsignet og så sødt,
og enten du kan se det eller ej, så må du tro,
de prægtigste paladser er kun ringe derimod...
for mig da.
2. Der går den bedste mø, hun er rank som en ten,
med håret langt og lemmerne så runde;
som hun så er der ikke en eneste én,
og overdrive gør jeg ingenlunde.
Hun er så fejr og fager, hun er så from og huld,
og stemmen den er sølv, og hendes ord de er guld,
ja kongen han må gerne komme stillende med sin,
hvad er hun dog alligevel ved siden af min...
for mig da.
3. Og nu skal vi ha' bryllup, når dagen bliver lang,
og løvet grønnes i de gamle pile,
når rosenhækken knoppes og der er liflig sang
fra morgengry og indtil aften silde.
Da skal I få at se, sikket gilde vi skal gør',
at sådan en stads har der aldrig været før,
ja det skal vær' det villeste, her nogen tid er set,
ja det skal vær' det villeste, her nogen tid er sket...
for mig da.

Mads Hansen

Om strøm - men mod dig bru - ser - vov at stå! Om

3 nat - ten sort - ner - yng - ling! vov at hå - be! Synk ej, for tord - nens rø - de ham - re

6 slå! Gak ej i skjul ved reg - nens før - ste drå - be!

1. Om strømmen mod dig bruser - vov at stå!
Om natten sortner - yngling! vov at håbe!
Synk ej, for tordnens røde hamre slå!
Gak ej i skjul ved regnens første dråbe!
2. En ædel sjæl for stormen ræddes ej;
den kække stander oprejst under torden;
han finder gennem tågerne sin vej;
i nattens mørke skuer han fra jorden.
3. Løft op dit åsyn! det blev ikke skabt
for modløs sig i støvet ned at bøje.
I støv du finder ej, hvad du har tabt;
din tro, dit håb, din fryd er i det høje.
4. Den højes billed gik du fra hans hånd;
din røst er selv en genlyd af hans stemme.
Fra støv dit støv, fra himlen er din ånd;
i mulm din krop, i lys din sjæl har hjemme.

Steen Steensen Blicher

Ud går du nu på li - vets vej. Brug li - vet; men mis - brug det ej! I

5 mod-gangs sky, i med - gangs sol ej på dig selv men him - len stol!

1. Ud går du nu på livets vej.
Brug livet; men misbrug det ej!
I modgangs sky, i medgangs sol
ej på dig selv men himlen stol!
2. Gem ej på guld! bortkast det ej!
Til ærlig fordel siig ej nej!
Blandt alvorsdåd forsmå ej skæmt!
skæmt så, at alvor ej bli'r glemt!
3. Mistænk ej nogen uden skel!
tro heller ingen alt for vel!
Vær til at se og høre snar!
sendrægtig derimod til svar!
4. Sky strid, så længe som du kan!
men tvinges du, da strid som mand!
Fra lasters plet hold ren din sti!
fra lønlig brøde vid dig fri!
5. Thi tungest byrde nogen véd,
er dog en tung samvittighed.
Så gå med Gud din bane frem!
Du går da ikke hen, men hjem.

Steen Steensen Blicher

I so - len går jeg bag min plov. Jeg nik - ker til den

4 grøn - ne skov, hvor du, min lyk - ke, gem - mer dig. Mit

7 hjer - te ler og gem - mer sig og gem - mer sin lyk -

10 sa - lig - hed, til sol går ned, til sol går ned.

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

1. I solen går jeg bag min plov.
Jeg nikker til den grønne skov,
hvor du, min lykke, gemmer dig.
Mit hjerte ler og gemmer sig
og gemmer sin lyksalighed,
til sol går ned, til sol går ned.
2. Min lykke vågner ung og ny
som lærkesang ved morgengry.
Hver aftenstund den smykker sig.
Men kun for mig du smykker dig.
Og nætternes lyksalighed
er dagens gyldne hem'lighed.
3. Min lykke siges ej med ord.
Den stråler dyb og rig og stor
i blikket, som hun sender mig.
Min lykke, dér jeg kender dig
og mig og vor lyksalighed,
som ingen véd, som ingen véd.
4. Jeg pløjer op det gode muld.
Men ingen ser det gyldne guld,
som i mit hjerte gemmer sig.
Jeg gemmer mig, jeg gemmer dig;
jeg gemmer vor lyksalighed,
til sol går ned, til sol går ned.

Ludvig Holstein